

henvise til, hvad jeg saaledes har anført, og blot bede det høie Thing om, at Sagen maa gaa til 2den Behandling, for at der mellem første og 2den Behandling kan konfereres med den høitærede Indenrigsminister om Sagen, og for at de Dphysninger, som mulig af ærede Medlemmer maatte attraas erhvervede, inden Sagen kommer til Behandling igjen, kunne blive tilveiebragte.

Indenrigsministeren: Jeg kunde være enig med den ærede Forslagsstiller om, at den nuværende Fordeling af de her nævnte Udgifter ikke er heldig, men jeg maa dertil strax sige, at jeg ikke finder, at den Ordning, som her er foreslaaet, hvorved den nuværende Fordeling bliver ophævet, er heldig. Jeg maa f. Ex. med Hensyn til de under b og c nævnte Udgifter bestemte udtale, at jeg vilde finde det meget uheldigt, hvis man med Hensyn til dem vilde holde sig til den enkelte Kjøbstadkommune. Der er mellem Kommunen og det omkringliggende Distrikt en saa nær Forbindelse, at det ubetinget forekommer mig, at man maatte stræbe hen til at knytte en Forbindelse med Hensyn til Delinkventudgifter og Udgifter i beneficerede Sager mellem Kommunen og Landdistriktet, og en Opfattelse som den, jeg her udtaler, er gjentagende gjort gjældende, ikke blot fra Regjeringens Side, men ogsaa fra det ærede Things Side, nemlig at der bør finde en Fordeling Sted af disse Udgifter over større Kredse. Hvad de under d, e, f og h nævnte Udgifter angaar, vil det være det høie Thing bekendt, at en anden end den her foreslaaede Fordeling af de nævnte Udgifter af mig er foreslaaet i det Forslag, om det offentlige Fattigvæsen, der nu behandles i det andet Thing. Jeg kan naturligvis ikke paa nogen Maade i dette Dreblik, slutte mig til en Ordning af Udredelsen af disse Udgifter, som er stik mod den Udredelsesmaade, jeg har foreslaaet i et andet af mig forelagt Forslag. Naar den ærede Forslagsstiller derfor indskrænkede sig til at bede Thinget om at lade denne Sag gaa til 2den Behandling og nedrette Udvvalg, kan jeg selvfølgelig ikke have Noget derimod, men det er med al Reservation af min senere Stilling til Sagen, der, som sagt, for de tre Posters Vedkommende allerede nu for Tiden er bestemt ved det Forslag, der af mig er forelagt for det andet Thing.

Orøller: Den ærede Forslagsstiller har en saa lang Erfaring og saa megen Indsigt i Kjøbstadkommunernes Forhold, at jeg føler mig lidt trykket ved i dette Tilfælde at være nødt til

at optræde paa en vis Maade imod ham, da jeg har et noget andet Syn paa Sagen end den ærede Forslagsstiller. Hvad jeg har at sige, kan jeg nu meget indskrænke, efter at den ærede Minister har talt, idet Ministeren omtrent har sagt det Samme, som jeg havde i Sinde at fremhæve. Der er dog et Punkt, som jeg skal tillade mig at anføre, og som jeg tror at kunne sige almindelig ses fra den Side, navnlig i de mindre Kjøbstæder. Da der i forrige Samling blev forelagt et Lovforslag, hvis Hensigt var at fordele disse Udgifter paa en anden Maade, blev der ved dette Lovforslags Fremlæggelse givet Meddelelser, vidtløftige Dphysninger, som ere til meget god Veiledning ved Behandlingen af denne Sag. Det synes ganske vist heraf at fremgaa, at de mindre Kjøbstadkommuner i Reglen aarlig maa betale et Beløb til de større Kommuner. Jeg siger, det synes, da Meddelelsen eller Dphysningerne omfattede et Tidrum af 10 Aar; men deraf, at man, naar man lægger de 10 Aar sammen, kan se, at de mindre Kommuner for disse 10 Aar have maattet yde et lille Tilskud, følger just ikke, at i enkelte Aar ikke det Omvendte har været Tilfældet, nemlig at de større Kommuner have maattet tilskyde til de mindre. Min Hovedbetragtning af Forholdet er, at de smaa Kjøbstæder meget daarligt vilde staa sig ved at faae Fællesskabet ophævet, idet jeg paa en vis Maade betragter det som et Slags Assuranceforhold. Selv om de smaa Kjøbstæder maa udrede et mindre Beløb til de større for disse forskellige Udgifter, tror jeg dog, at de i Reglen ville være tjente dermed; thi de kunne ikke være sikke paa, at jo i enkelte Aar disse Udgifter kunne stige til en saadan Størrelse, at det vilde være vanskeligt for disse mindre Kjøbstæder at afholde dem, og at de i alt Fald vilde komme til at trykke dem meget haardt. Dette gjælder navnlig for to Posters Vedkommende, nemlig for Delinkventudgifter og sykkiliste Syge. Det er de to Poster blandt disse Udgifter, der repareres, som ere de største. Med Hensyn til Delinkventudgifterne tror jeg, at der kan være enkelte Tilfælde, hvor Udgifterne til Delinkventer i enkelte Aar have kunnet voxe til en meget betydelig Størrelse. Det ligger jo derti, at der, hvor Anholdelsen sker, skal Udgiften udredes. Nu er det ikke saa sjældent Tilfældet, at der i en Kjøbstads Omraade i længere Tid har været, man kan gjerne sige en Slags Tyvbande, som er gaaet fri, fordi den har bevæget sig saaledes, at Politiet ikke har kunnet faae fat paa den; men tilfældig bliver en mindre Kjøbstad Udgangspunktet for den retlige Forsølgelse af et